

Sygn. akt *I 1 C 3326/20 upr.*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja ds. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Żelewska

po rozpoznaniu w dniu 1 lutego 2021 roku w Gdyni

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **P. P.**

przeciwko **B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 1.331,22 zł (tysiąc trzysta trzydzieści jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot:

a) 1.331,22 zł (tysiąc trzysta trzydzieści jeden złotych dwadzieścia dwa grosze) od dnia 10 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty,

b) 7.417,83 zł (siedem tysięcy czterysta siedemnaście złotych osiemdziesiąt trzy grosze) od dnia 10 sierpnia 2020 roku do dnia 06 listopada 2020 roku,

2. umarza postępowanie w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanego B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz powoda P. P. kwotę 2.317,00 zł (dwa tysiące trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty,

4. wyrokowi w punkcie 1. nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt *I 1 C 3326/20 upr.*

UZASADNIENIE

Powód P. P. wniósł pozew przeciwko B. (...) Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycjnemu Zamkniętemu z siedzibą w G. o zapłatę kwoty 8.749,05 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, a także zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany dnia 11 maja 2012 roku wniósł pozew do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie o zapłatę kwoty 4.590 zł. Na skutek wskazania błędnego adresu P. P., w sytuacji, gdy wnoszący pozew mógł z łatwością dowiedzieć się o miejscu zameldowania pozwanego oraz adresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej, doszło do opatrzenia nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 766275/12 w klauzulę wykonalności. W oparciu o tak uzyskany tytuł wykonawczy pozwany w niniejszej sprawie wyegzekwował w

toku postępowania egzekucyjnego od powoda kwotę 8.749,05 zł. Następnie postanowieniem z dnia 21 stycznia 2020 roku w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 766275/12 uchylono postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. Po wniesieniu sprzeciwu w tej sprawie, przekazano ją do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sulęcinie. Sprawa została umorzona na skutek nieuzupełnienia braków formalnych w trybie art. 505³⁷ k.p.c. Komornik dnia 07 lutego 2020 roku umorzył postępowanie egzekucyjne. Powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 8.749,05 zł w terminie 3 dni. Pismo odebrano dnia 04 sierpnia 2020 roku, zatem termin do zapłaty upłynął dnia 07 sierpnia 2020 roku.

W związku z powyższym powód dochodzi kwoty 8.749,05 zł, na co składają się kwoty: 7.417,83 zł tytułem świadczenia nienależnego pobranego przez stronę pozwaną oraz 1.331,22 zł tytułem uszczerbku w majątku powoda będącego skutkiem egzekucji świadczenia nienależnego. W przypadku pierwszej kwoty podstawą jest art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c., a w przypadku drugiej art. 415 k.c. Zdaniem powoda roszczenie pozwanego we wcześniejszej sprawie między stronami nie istniało, ponieważ w przeciwnym razie doszłoby do próby uzyskania rozstrzygnięcia w tym zakresie.

(pozew – k. 3-6)

Dnia 02 października 2020 roku wydano nakaz zapłaty w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 3779/20 upr.

(nakaz zapłaty – k. 31)

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany nie kwestionował faktów wskazanych w pozwie. Powołał się na ustawę z dnia 05 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz.U. 2015.1348) i wskazany tam termin 30 dni na załatwienie reklamacji, twierdząc że dotrzymał terminu do udzielenia odpowiedzi na reklamację. Informował powoda, że zwrot jest zasadny i poprosił o wskazanie, do kogo należy podany w wezwaniu do zapłaty numer rachunku bankowego, gdyż w razie, gdyby rachunek należał do pełnomocnika, pozwany potrzebowałby pełnomocnictwa do odbioru środków pieniężnych należnych powodowi. Pozwany przyznał, że otrzymał od komornika łączną kwotę 7.417,83 zł w związku z prowadzoną egzekucją, natomiast nie otrzymał pozostałej kwoty, tj. 1.331,22 zł, a zatem dochodzenie jej przez powoda jest nieuzasadnione. Powód miał bowiem możliwość wniesienia środka zaskarżenia w zakresie kosztów egzekucji. Pozwany wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu na podstawie art. 101 k.p.c., albowiem brak współpracy z powodem uniemożliwił rozwiązanie sporu na etapie polubownym.

(sprzeciw – k. 34-37)

Pismem z dnia 25 sierpnia 2020 roku powód cofnął powództwo co do kwoty 7.417,83 zł, albowiem pozwany po wniesieniu powództwa i doręczeniu mu nakazu zapłaty uregulował należność w tej kwocie. W pozostałym zakresie podtrzymał powództwo, dochodząc tym samym kwoty 1.331,22 zł wraz z odsetkami od dnia 10 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych od kwoty 7.417,83 zł od dnia 10 sierpnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ze wskazaniem, że wobec spełnienia roszczenia na skutek wniesionego powództwa pozwany winien być traktowany jako strona przegrywająca proces.

(pismo z dnia 25.08.2020r. – k. 64-65)

Pismem z dnia 20 stycznia 2021 roku pozwany uznał powództwo.

(pismo z dnia 20.01.2021r. – k. 68)

Sąd zważył, co następuje:

1. Uznanie powództwa

Art. 213 § 2 k.p.c. stwierdza, że sąd jest związany uznaniem powództwa i jednocześnie określa granice rozporządzalności nakładając na sąd obowiązek kontroli, czy uznanie nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Zachowało aktualność dotychczasowe orzecznictwo stwierdzające, że uznanie będące aktem dyspozytywnym o ograniczonym zakresie obejmuje zarówno okoliczności faktyczne, jak i podstawę prawną danej sprawy, tzn. zespół obowiązujących przepisów, na podstawie których sąd ma wydać rozstrzygnięcie (wyrok SN z dnia 28 października 1976 r., III CRN 232/76, OSNCP 1977, nr 5-6, poz. 101, z glosami: S. D., OSPiKA 1978, z. 3, poz. 50, A. S., OSPiKA 1978, z. 7-8, poz. 143 i J. M., PiP 1978, z. 10, s. 178 i n.).

Artykuł 213 § 2 k.p.c. nie stanowi podstawy do badania i ustalania, czy będące przedmiotem uznania roszczenie rzeczywiście przysługuje stronie powodowej. Wyjaśnienie przyczyn skłaniających pozwanego do dokonania uznania z reguły pozwala na ocenę przesłanek skuteczności wyrażonego uznania, określonych w omawianym przepisie (zob. także A. J., Kontradyktoryjność a poznanie prawdy w procesie cywilnym w świetle zmian Kodeksu postępowania cywilnego, (...) nr 10, 1998, s. 63).

Oświadczenie pozwanego może być złożone na rozprawie, którego treść stanowić będzie element protokołu rozprawy (art. 158 § 1 pkt 3 k.p.c.), bądź też dokonane poza rozprawą w piśmie procesowym skierowanym do sądu (art. 126 k.p.c.). Przedmiotem uznania pozwanego może być dochodzone przez powoda roszczenie w całości lub w określonej części. Uznanie powództwa powinno być – jak każda czynność procesowa – wyraźne oraz jednoznacznie określone i nienasuujące wątpliwości co do swej treści oraz zakresu, w jakim pozwany uznał żądanie pozwu. Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Sąd nie znalazł podstaw, które mogłyby uzasadniać, iż oświadczenie o uznaniu powództwa pozwanego było sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub miało na celu obejście prawa. Dokumenty przedłożone przez powoda, a także bezsporność stron, co do faktów, pozwalają sądzić, iż jego roszczenie jest zasadne.

Mając zatem na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności – na mocy art. 213 § 2 k.p.c. w zw. art. 405 k.c. w zw. z art. 410 § 1 i 2 k.c., art. 415 k.c., art. 455 k.c. oraz 481 § 1 i 2 k.c. – Sąd w punkcie 1. wyroku uwzględnił roszczenie w zakresie, w którym powództwo nie zostało cofnięte.

2. Umorzenie postępowania

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Sąd zważył, iż w niniejszej sprawie powód częściowo (tj. w zakresie zapłaty kwoty 7.417,83 zł) cofnął pozew przed rozprawą, a zatem zgoda pozwanego nie była potrzebna. Nadto, oceniając czynność procesową wnioskodawcy w myśl przepisu art. 203 § 4 k.p.c. sąd nie dopatrył się okoliczności wskazujących na to, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierzała do obejścia prawa.

W tym stanie sprawy, uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne i prawnie skuteczne w świetle art. 203 § 1 i § 4 k.p.c. na mocy art. 355 § 1 k.p.c. należało orzec jak w punkcie pierwszym drugim wyroku.

3. Koszty procesu

Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od obciążania pozwanego kosztami procesu zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 101 k.p.c. Zdaniem Sądu pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, albowiem w odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, udzielił odpowiedzi, że dokona zwrotu jedynie kwoty 5.417,75 zł, jednak nie dokonał tego przed wniesieniem pozwu, a dopiero po doręczeniu mu odpisu nakazu zapłaty. Nie było konieczności uzyskiwania informacji o właścicielu rachunku bankowego, na który miały zostać zwrócone kwoty i odrębnego pełnomocnictwa do odbioru kwot przez pełnomocnika, gdyż był on uprawniony do tej czynności, działając na podstawie pełnomocnictwa ogólnego, tym bardziej, że w toku procesu częściowe spełnienie świadczenia nie było dla pozwanego kłopotliwe. Jeżeli jednak

pozwany nie zamierzał pozostawać w zwłoce względem powoda mógł uwolnić się od zobowiązania, zwracając pobrane środki bezpośrednio powodowi (przelew na rachunek bankowy nie jest jedynym kanałem przekazywania środków pieniężnych). Na marginesie należy zaznaczyć, że chybione było powołanie się przez pozwanego na termin reklamacyjny wynikający z ustawy z dnia 05 sierpnia 2015 roku o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz.U. 2015.1348), albowiem ostatecznie pozwany we wcześniejszym postępowaniu między stronami zrezygnował z dochodzenia wyegzekwowanej należności, a zatem nie można uznać, aby udowodnił, aby strony łączył tego rodzaju stosunek, aby ustawa ta mogła mieć w ogóle zastosowanie. Poza tym roszczenie powoda wymagalne było po upływie terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty (art. 455 k.c.).

Wobec powyższego o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy zasądził od przegrywającego niniejsze postępowanie pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.317,00 zł, na którą składają się opłata sądowa od pozwu (500,00 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika – radcy prawnego w stawce minimalnej (1.800 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).

4. Rygor natychmiastowej wykonalności

W punkcie 4. wyroku w zakresie punktu 1. wyroku nadano rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.